LÁSKA a NELÁSKA – 1. časť

Otázka: To čo sami nemáme, to čo nemôžeme získať, to čo nemôžeme zažiť, tak si potom myslíme, že to je najväčšie šťastie?

Odpoveď : Áno a práve preto potom chcete dopriať tým, ktorých milujete to, čo ste sami nemali a čo vám nebolo dopriate. To je presne to, prečo rodičia nútia deti študovať určitú školu, alebo si zobrať určitého partnera, lebo to, čo nebolo dopriate im, napríklad postavenie, zabezpečenie či vzdelanie, chcú dopriať svojim deťom, aby nemuseli zažívať to ťažké, čo zažili oni sami v živote ako dôsledok tých životných okolností, aby to nemuseli žiť ich potomkovia.

Nie vždy je to v zlom úmysle, ale rodičia konajú tak, práve preto, aby sa tie deti mali lepšie, ale paradox je v tom, že dosiahnu opak toho, čo pre ne chcú dosiahnuť, ale to oni nevidia, lebo to riešia na základe vlastných skúseností a vlastného života či trápenia.

To, čo tí rodičia nemali napríklad šťastnú rodinu, tak to potom chceli dopriať svojim deťom, lebo si mysleli, že len vtedy budú šťastné, keď budú mať svoju šťastnú rodinu, ktorú oni nemali.

Aj keď tých ľudí milujete, tak aj tam im tú bolesť môžete práve tou láskou spôsobiť a o to je potom tá vytvorená bolesť väčšia, lebo tam vznikne nepochopenie, ako mi môže tá mama alebo otec „toto“ robiť, prečo mi chce pokaziť život.

A to nepochopenie potom vznikne na obidvoch stranách, lebo aj tá matka či otec, nechápe, prečo si to dieťa nechce dať od nej poradiť.

A napriek tomu, že sa milujú, tak k tomu nepochopeniu tam príde.

Otázka : Mám pocit, ako keby tá LÁSKA bola zneužitá. Čo alebo kto tú lásku zneužíva?

Odpoveď:Nechaj si to vysvetliť cez posolstvo „ako v tej Láske tá Láska-Neláska funguje“.

Neprišlo nič.

Obklopila ma tma.

Naozaj taká tmavá hustá tma a nikde tam nie je žiadne svetielko, ktoré by svietilo.

Tá tma je hustá ako hmota, je ako smola až sa lepí.

Teraz sa stala taká zvláštna vec a tá tma sa rozdelila na svetlo a tmu, ale rozdelila sa tak, že deliaca čiara ide stredom môjho tela.

Takže jedna polovica mňa je súčasťou čiernej hustej tmy a druhá polovica mňa je súčasťou toho svetla, ale to svetlo je ako biela hustá hmla, je ako mlieko, ktorá sa rozplýva a vytvára hustý opar a tak nevidím, čo je v tej hmle.

Hraničná tá čiara prechádza mojim stredom tela, takže polovicu tela mám v tme a druhú polovicu mám v hmlovitom bielom svetle.

Pre mňa je zaujímavé to, že si myslíme, že by to malo byť tak, že v tme je chlad a zima a v svetle je teplo, ale ja to cítim naopak.

To svetlo je mrazivé a chladné a v tej čiernej tme cítim teplo.

Ľavá polovica tela, ktorá sa nachádza v tom mrazivom svetle, čiže v tej bielej hmle sa úplne trasie od zimy, akoby som mala zamrznuté kvapky ľadu na šatách, na tele, na rukách aj vo vlasoch a tá pravá časť tela sa cíti celkom príjemne, to teplo nie je horúce, že by ma spaľovalo, ale je veľmi príjemné.

Zrazu som si v sebe uvedomila, že by som tie strany chcela vymeniť.

Veľmi rada by som to vymenila, lebo tá ľavá strana môjho tela je zmrznutá úplne na kosť.

Ale tá tma a svetlo sa nechcú vymeniť a zároveň mi niečo povedalo, že sa nemôžem ani otočiť.

Proste tej ľavej strane tela neviem poskytnúť žiadnu úľavu a tá zima je úplne neznesiteľná.

Chcela by som nejakým spôsobom pomôcť ľavej strane môjho tela, aby ju tá zima tak nesužovala, pretože ten chlad mi ide až do kostí.

Vytvára to vo mne veľkú bezmocnosť.

Zaujímavé je, že vnímam, že tá pravá strana môjho tela sa začala cítiť vinná za to, že sa má tak dobre, že ona je v teple a tá ľavá časť tela, musí tak veľmi trpieť.

Pravá strana tela si v sebe vytvára pocit, že ona si to vlastne nezaslúži a že by mala trpieť rovnako ako tá ľavá strana tela, ktorá v dôsledku toho chladu je na pokraji smrti.

Prosím, aby sa to aspoň na chvíľku vymenilo, aby sa tá ľavá strana mohla uzdraviť a mohla žiť.

Ale niečo mimo mňa, neviem čo to je, mi hovorí, že to tak musí byť.

Hlas mi hovorí:***"že to potrebujem len prijať, že to tak je"***.

Ďalej ten hlas hovorí: ***"že je mojou súčasťou je oboje a že keď to prijmem, tak sa to zmení".***

Hlas mi potom ešte povedal: ***„aby som to prestala odmietať".***

Niečo vo mne sa tomu bráni a tvrdí, že predsa nemôžem prijať ten mrazivý chlad ako svoju súčasť, lebo aj tú druhú polovicu mňa samej by to mohlo potom zabiť a takto aspoň polovica zo mna žije.

Ten druhý hlas mi povedal***: „že sa veľmi mýlim, že je to ilúzia na základe, ktorej som si vytvorila falošné presvedčenie, že to takto funguje a že to tak musí byť a keď to prijmem, tak práve cez to prijatie to zmením".***

Niečo vo mne však povedalo, aby som sa to neopovážila urobiť a aby som prestala počúvať ten hlas, ktorý mi teraz vlastne našepkáva, aby som to prijala, lebo keď to urobím, tak ten mrazivý chlad ma pohltí celú a tak samu seba zabijem.

Takto aspoň tá polovica zo mňa je v tom teple a môže nejakým spôsobom fungovať a aspoň ona sa má dobre.

Ja som jej povedala, že síce sa má dobre a je jej teplo, ale že vôbec nič nevidí.

Hlas vo mne mi povedal: „čo mi to pomôže keby som videla, keď aj tak mrznem.

Načo je to dobré, že vidím, keď som aj tak zmrzla".

Ja neviem.

Cítim v sebe obrovskú bezmocnosť.

Neviem čo mám robiť a neviem sa rozhodnúť.

Vôbec neviem komu a čomu mám veriť.

Je to strašne ťažké, lebo naozaj cítim, že tá moja ľavá polovica tela zomiera.

Ja jej neviem pomôcť. Je to obrovská bezmosnosť, lebo takto sa nedá fungovať a žiť.

Tá časť zo mňa, ktorá ničo málo vidí, tak umiera, pretože zamŕza a tá časť, ktorá sa má dobre a je jej teplo nevidí vôbec nič a je v absolútnej tme.

Tak som aj ja slepá a neviem kto som a kde som.

V svojom vnútri úplne vrieskam, že ja to chcem zmeniť.

Niekto iný vo mne sa mi smeje a hovorí: „tak to zmeň, ked vieš ako."

Ale ja neviem ako to mám zmeniť a tak len bezmocne plačem.

Zase sa ozval hlas mimo mňa a povedal mi: ***„prijmi to, stačí keď to prijmeš a všetko sa zmení".***

Hlas vo mne však povedal: „neopováž sa to urobiť, zakazujem ti to a keď to urobíš, tak aj tá druhá polovica tela zamrzne a potom už nebudeš mať nič, všetko bude len ľad".

Ja mám zrazu v sebe obrovský strach a vôbec neviem komu mám veriť.

Zároveň mám v sebe obrovskú potrebu, aby sa to zmenilo, ale neviem ako to mám urobiť.

Tá bezmocnosť vo mne je strašná, je to úplne neznesiteľné.

Zrazu mám v sebe pocit, že sa na to vykašlem, takto tu proste nechcem byť.

Ja radšej odídem preč, pretože s touto bezmocnosťou sa tu nedá existovať.

Počujem ten vonkajší hlas***:„len tu zostaň a keď to prijmeš, všetko sa zmení a ver, že to stačí".***

No, ale môžem tomu vonkajšiemu hlasu veriť?

Ten hlas vo mne hovorí : „že to nemôžem prijať, čo keď ma ten hlas klame".

Poradil mi: „že si mám vypýtať záruku, že keď to prijmem, že sa to naozaj zmení na teplo“.

Ten druhý has mi povedal***: „že mi nikto žiadnu záruku nedá a že to bude len také, ako to len ja sama budem chcieť.“***

No, lenže ja neviem, čo naozaj chcem.

Toľko rôznych hlasov v mojom vnútri mi niečo hovorí a ja vôbec neviem, ktorý z nich mám počúvať.

Každý z tých hlasov chce niečo iné a neviem sa rozhodnúť, ktorému z nich mám dať prednosť a mám strach si z nich niektorý hlas vybrať.

Teraz prišiel veľmi zvláštny hlas, ktorý mi hovorí: „nikomu never, vôbec nikomu never“.

No a čo mám teraz urobiť?

V tejto chvíli sa mi stalo to, že každá moja strana bola odrazu ako keby sama za seba.

Ja ich síce spájam v jednom obale, ale ľavá aj pravá strana sa rozhodli žiť si svojím životom.

Ľavá strana chce pre seba získať teplo a pravá strana chce zase získať svetlo.

V strede môjho tela si postavili hradby, ako čínsky múr, normálne to prehradili.

A vyhlásili si navzájom vojnu.

Ľavá strana tvrdí, že jej pravá strana ukradla teplo.

Pravá stana tvrdí, že jej ľavá strana ukradla svetlo.

Pravá a ľavá strana začali medzi sebou normálne bojovať.

Ani neviem ako to mám popísať, lebo som jedno telo, ale oni sa navzájom ničia.

Ten hlas vonku mi hovorí: ***„aby som to zastavila, pretože ak nič neurobím, tak ma zabijú“.***

Ja som sa spýtala: „ako to mám zastaviť“?

Hlas mi povedal: ***„od začiatku ti hovorím, aby si to prijala“.***

Ale ja som v takom stave, že neviem čo mám prijať, nechápem to.

Čo mám prijať?

Mám prijať, že bojuje medzi sebou tá pravá strana a ľavá strana ?

Ale ja neviem ako ich prijať, keď sa medzi sebou tak zničili a toľko bolesti a bezmocnosti vo mne vytvorili a ešte aj tak veľa utrpenia a nenávisti mám v sebe, prečo ich mám za to teda prijímať?

Vôbec ich nechcem prijať. Idú mi na nervy.

Ja by som sa ich chcela zbaviť a nie, že by som ich mala prijať.

Chcela by som, aby odišli preč.

Ten hlas mi povedal: ***„to nie je možné, lebo oni sú tvojou súčaťou a nemôžeš chcieť, aby odišlo preč niečo, čo je tvojou nedeliteľnou súčasťou“.***

Ja z toho všetkého vo vnútri cítim zmätok a chaos a neviem čo vlastne po mne ten hlas chce.

Niečo vo mne úplne kričí: „čo po mne chceš?

Ako môžem prijať niečo, čo mi takto strašne ubližuje, ja chcem, aby to odišlo preč“?

Nechápem prečo mi ten hlas tvrdí, že je to mojou súčasťou, veď ja to vôbec nechcem, tak prečo by to malo byť mojou súčaťou.

Ale ten hlas mi povedal: ***„že to som vytvorila ja sama, práve tým neprijatím.“***

Ďalej mi ten hlas povedal: ***„že ho stále nepočúvam, pretože mu neverím a on nikdy nezmenil to, čo mi hovoril a od počiatku mi hovorí iba to, aby som to prijala, ale ja ho nechem počúvať.“***

No, ale už ma veľmi nahneval.

Ja mu vôbec neverím.

Ako mi môže povedať, že mám niečo také prijať!!!

Nechcem to prijať !!!

Prečo ma nechce počúvať, keď mu hovorím, že on to má dať preč.

Je to ako keby sa rozprával hluchý s nemým.

A už som teda naozaj veľmi nahnevaná !

Už teda vôbec nebudem ten hlas počúvať!

Nech ide preč !